

OPINIONS

EL MANDARÍ ROIG*Xavier Vinader***12****ESTAPÉ RESPON***Toni Cañís***L'OPINIÓ DE PERE GIMFERRER***Lluís Bonada***13****ELS MOTS I LES COSES***Martí Domínguez***14****EUROPA, RETRATADA****A DURBAN***Antoni Castel***15****LES PERVERSIONS****DE LA VIRREINA***Víctor Alexandre***PESCANT RAORS***Joan Marí***16****CAPTAIRES I PUTES***J. J. Pérez Benlloch***EL REpte D'ARTUR MAS***Pere Martí***17****L'OMBRA DE BANI SADR***Llibert Ferri***AIXÒ JA NO PASSA...***Enric Rimbau***18****NABUCODONOSOR***Joan F. Mira***130**

El Govern d'Eduardo Zaplana ha llançat un dels atacs més forts contra la llengua i el seu futur des que és president de la Generalitat Valenciana. Curiosament, ho ha fet dos mesos després que s'haja aprovat la composició de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, l'entitat que havia de dur la "pau" lingüística al País Valencià, i ha alçat en peu de guerra editors, sindicats, col·lectius cívics i partits polítics. Increïble, però cert.

El document provisional de la Conselleria d'Educació valenciana que estableix el contingut dels llibres de text de l'assignatura de literatura i llengua valenciana a l'ESO i el Batxillerat només obliga a estudiar escriptors nascuts al País Valencià. Els estudiants valencians no hauran de conèixer Ramon Llull, Bernat Metge, Àngel Guimerà, Mercè Rodoreda, Josep Pla o Llorenç Villalonga. Com si els estudiants d'Andalusia hagueren de fer un recorregut per la història de la literatura espanyola tan sols amb els escriptors que han nascut en aquella comunitat autònoma. No cal explicar les conseqüències d'aquesta mutilació.

El dubte que es planteja, després d'aquesta decisió, és el paper que l'administració valenciana té reservat a l'Acadèmia Valenciana de la Llengua (AVL). La junta de govern d'aquesta institució celebrava divendres, 7 de setembre, la seua primera reunió, dos dies després que es coneguera públicament el document de la Generalitat. Naixia, per tant, amb indubtables hipoteques. L'AVL té ara dues alternatives. O es manifesta obertament per la necessitat d'estudiar els autors de tot l'àmbit lingüístic i de coordinar els seus treballs amb els d'altres institucions de tota l'àrea de parla catalana, o no respon, i avala amb el seu silenci l'opció del camí del secessionisme *de facto* del Govern valencià. Les primeres manifestacions de la presidenta de l'AVL, Ascenció Figueres, donen algun senyal. Va assegurar, en un descans de la reunió de l'Acadèmia, que no és competència de la institució pronunciar-se sobre l'actuació de l'administració. El bloc de deu acadèmics proposats pels socialistes valencians haurà de donar alguna explicació, si més no.

Fa dos mesos i mig, el mateix dia que el PP i els socialistes pactaven l'Acadèmia, es produïa al País Valencià i a tota l'àrea lingüística catalana un consens sense precedents. Aquest pacte, van coincidir a assenyalar una gran part dels columnistes i els polítics, acabava amb la batalla de la llengua. Ara és també l'hora que tots els que donaren carta blanca a Eduardo Zaplana amb bona voluntat i una important dosi d'ingenuïtat (com s'ha demostrat) exigisquen al Govern valencià que respecte el "consens" lingüístic. Es troba a faltar, en aquest sentit, una actitud més contundent d'una de les institucions que més va fer per culminar aquest procés, la Generalitat de Catalunya. L'executiu del Principat reaccionava a la notícia amb tebiesa alhora que quasi tots els partits, els sindicats i multitud de col·lectius arremetien amb molta duresa contra Zaplana i el seu govern.

Els qui han avalat el pacte lingüístic, han d'exigir a la Generalitat valenciana que canvie d'actitud, amb contundència. Serà, però, difícil. L'administració valenciana ha llançat un avís molt clar. No està disposada a renunciar al conflicte polític sobre la llengua. Vol tenir activat l'enfrontament per raons electorals i condicionarà tant com li convinga els treballs de l'AVL. D'una altra manera, no s'entén aquesta decisió, ni que després hagen eixit el conseller Manuel Tarancon i el mateix Zaplana arremetent contra els qui han criticat la seua decisió.

Si no es reacciona a temps (i el problema no és tan sols del País Valencià), s'acompliran els pronòstics dels pocs que en el moment del gran consens van atrevir-se a qüestionar el paper de l'Acadèmia. Desgraciadament.

“L'Acadèmia haurà d'esmenar Zaplana, o avalarà amb el seu silenci el camí del secessionisme 'de facto' del PP”